

vají dvojím zaměstnáním v takové míře, že nemůže pracovati pro svůj podnik tak intensivně, jako při jediném zaměstnání, nebo že zaměstnanec zanedbává svoji činnost ve svém podniku, nebo že se v důsledku používání pracovní síly zdatného zaměstnance povznáší konkurenční podnik (Skála: Nekalá soutěž, str. 198), nebo že se zaměstnanci umožňuje dvojím zaměstnáním využití v cizím závodě znalostí, jichž nabyl v prvním závodě [Roppert-Weis: Kommentar zum Gesetze gegen den unlauteren Wettbewerb, 1933, str. 427 (z motivů).] Tomu by tak bylo v souzeném případě i tehda, kdyby si obžalovaný Dr. B. usnadnil soutěž tím, že zaměstnává obžalovaného A. snížil režijní výdaje svého podniku, nejsa nucen držeti si samostatného zubního technika. Podle těchto směrnic nutno pak řešiti otázku, zda obžalovaný jednal u vědomí, že jeho činnost v podniku Dr. B. je na škodu podniku soukromé žalobkyně Dr. S., t. j. že poškozuje podnik soukromé žalobkyně (Skála, cit. spis, str. 204; Roppert-Weis, cit. spis, str. 608; Haman: Nekalá soutěž, 1930, str. 112). V tomto směru se však nalézací soud dosud nezabýval otázkou škody způsobené zaměstnáním obžalovaného A. u Dr. B., pročez je zmateční stížnost v právu, vytýká-li podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., že nebylo vůbec zjištěno, v čem bylo uvedené zaměstnání na škodu podniku Dr. S.

Čís. 6234.

Podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.) se dopouští i ten, kdo na sebe převedl kradené věci nevěda o jejich původu, vztahovala-li se na ně jeho činnost i poté, co se o něm dověděl, ledaže by tím jen vykonával vlastnické právo, kterého předtím k věcem nabyl (§ 367 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 23. června 1938, Zm I 613/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186, písm. a), b) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmatek nejasnosti podle § 281, č. 5 tr. ř. shledává zmateční stížnost v tom, že z důvodů rozsudku nelze seznati, zda obžalovaný podle přesvědčení soudu věděl o tom, že věci pocházejí z krádeže, již v době, kdy je na sebe převedl, či teprve dodatečně, kdy je již ukrýval. Stěžovatel uplatňuje to i pod zorným úhlem hmotněprávního zmatku § 281, č. 9 a) tr. ř., poněvadž rozsudek vychází z mylného prý názoru, jako by to bylo právně nezávažné.

Leč otázka, o níž jde, je skutečně bez právního významu. I kdyby se stěžovatel o tom, že věci pocházejí ze zločinné krádeže, byl dozvěděl teprve poté, kdy je na sebe převedl, stačí k naplnění skutkové podstaty

zločinu podílnictví na krádeži, že věci, o něž jde, i po nabytí vědomosti a jejich původu dále ukrýval, což nalézací soud pro případ, že se obžalovaný o původu věcí až dodatečně dozvěděl, předpokládá, kdyžtž zjišťuje, že obžalovaný věci vydal teprve, když byl policií zadržen (viz rozh. č. 3272 Sb. n. s. — č. 3700, 4367 víd. sb., Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 355). Neprávem dovolává se tu zmateční stížnost rozhodnutí č. 9 Sb. n. s., neboť v případě, který byl podkladem onoho rozhodnutí, dozvěděl se pachatel o pravém původu nabytých peněz (pocházejících ze zpronevěry) až v době, kdy se již podle § 367 obč. zák. stal jejich majitelem, takže tu jednal jen u výkonu jemu příslušejícího práva vlastnictví, pokud si peníze dále nechal. O tom není v souzeném případě řeč a nebrání tedy nic podřadění činu stěžovatelova pod ustanovení §§ 185, 186, písm. a), b) tr. z., stačí-li s hlediska skutkové podstaty tohoto zločinu pouhé ukrývání věcí a nelze-li popřít, že obžalovaný tuto činnost tím, že věci nechal u sebe, vyvinul dále i v době, kdy již původ ukradených věcí znal, aniž se byl zatím stal jejich majitelem a aniž tedy zde mohlo dojít k onomu rozporu mezi zásadami trestního a občanského práva, o němž se zmiňuje rozhodnutí č. 9 Sb. n. s. (viz o tom i Altmann, Komentář I, str. 524, Rittler, Lehrbuch des öest. Strafrechtes II, str. 123).

Čís. 6235.

K § 85, písm. a) tr. zák.

Výše škody způsobené poškozením věci se rovná majetkové újmě, dané rozdílem mezi hodnotou, jakou měla věc před poškozením, a hodnotou, jakou má po něm.

Při zjišťování těchto hodnot a jejich rozdílů (škody) je vycházeti z obecné ceny věci před poškozením a po něm. Je při tom bez významu, že se poškozený s pachatelem dohodl o výši škody, nebo že se zřekl náhrady škody, po případě že žádá menší částku.

(Rozh. ze dne 28. června 1938, Zm I 477/38.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku podle § 85, písm. a) tr. z. a přestupkem proti veřejné mravopop-čestnosti podle § 516 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti, která napadá rozsudek nalézacího soudu pouze v části, odsuzující obžalovanou pro zločin podle § 85, písm. a) tr. z., a to z důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 3, 4, 9 a), správně 10 tr. ř., nelze přiznati úspěch.